

РЕШЕНИЕ

№ 1073

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100512480 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на В. С. Д. срещу решение № 13086/25.07.2023 г. по гр.д. № 35871/2022 г. по описа на СРС, 159 състав, с което са уважени предявените от „С.В.“ АД срещу жалбоподателя искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за установяване дължимостта на сумите, както следва: 1462,31 лв., представляваща задължения за предоставени ВиК услуги за имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, отчитан с клиентски № ***** , договорна сметка № ***** , за периода от 28.08.2019 г. до 26.12.2021 г.; 28,63 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 28.09.2019 г. до 26.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК пред СРС, по което е образувано ч.гр.д. № 15255/2022 г. на СРС) до окончателното ѝ изплащане.

Жалбоподателят - В. С. Д., твърди, че решението е неправилно. Поддържа, че не се явява потребител на водоснабдителни услуги за процесния имот в периода, предмет на делото. Оспорва ищецът да е предоставил водоснабдителни услуги с цена, възлизаща на присъдената сума. Ето защо, моли въззивния съд да отмени решението и

вместо него да постанови друго такова, с което да отхвърли исковете за главница и лихва. Претендира разносните по производството.

Ответникът по жалбата - „С.В.“ АД, не взема становище по подадената въззивна жалба.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „С.В.“ АД с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за установяване дължимостта на сумите, както следва: 1462,31 лв., представляваща задължения за предоставени ВиК услуги за имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, отчитан с клиентски № ***** , договорна сметка № ***** , за периода от 28.08.2019 г. до 26.12.2021 г.; 28,63 лв., представляваща законна лихва за забава за периода 28.09.2019 г. до 26.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК пред СРС, по което е образувано ч.гр.д. № 15255/2022 г. на СРС) до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът – „С.В.“ АД, твърди, че е бил в облигационно отношение с ответника В. С. Д., по силата на което □ е предоставял водоснабдителни услуги за клиентски № ***** , договорна сметка № ***** , открити за следния обект – ап. 65, намиращ се в гр. София, ж.к. „***** ***** Сочи, че ответникът не е заплатил в определения в общите условия срок стойността на доставените му услуги, поради което ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за сумите, както следва: 1462,31 лв., представляваща задължения за предоставени ВиК услуги за имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, отчитан с клиентски № ***** , договорна сметка № ***** , за периода от 28.08.2019 г. до 26.12.2021 г.; 28,63 лв., представляваща законна лихва за забава за периода 28.09.2019 г. до 26.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК пред СРС, по което е образувано ч.гр.д. № 15255/2022 г. на СРС) до окончателното ѝ изплащане. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение, поради което съдът е дал указания за предявяване на искове по чл. 422 ГПК. В изпълнение на дадените указания ищецът е предявил искове по чл. 422, ал. 1 ГПК за установяване дължимостта на сумите, за които в производството по ч.гр.д. № 15255/2022 г. по описа на СРС, 159 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.04.2022 г. срещу длъжника В. С. Д.. Претендира разносните по производството.

С обжалваното решение исковете са уважени изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно

и допустимо. Разгледано по същество същото е НЕПРАВИЛНО.

За основателност на иска за главница в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да докаже: съществуване на облигационно отношение между страните за процесния период по силата на договор за предоставяне на водоснабдителни услуги за кл. № *****; че за периода от 28.08.2019 г. до 26.12.2021 г. е доставил реално в имота водоснабдителни услуги с цена, възлизаща на претендираната в настоящото производство сума.

В тежест на ответника и при доказване на посочените обстоятелства е да докаже погасяването на дълга.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че по делото не е доказано между страните да е налице облигационно отношение. Съгласно представената справка от Агенцията по вписванията, на 02.11.2011 г. В. С. Д. е придобила собствеността по отношение на процесния имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, по силата на договор за покупко-продажба.

Имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно [чл. 80 ЗКИР](#) актът се вписва ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а на основание [чл. 82, ал. 1 ЗКИР](#) съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закона форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Следователно, представената справка е годна да установи притежанието на вещно право. Не е проведено също така насрещно доказване, че през процесния период ответникът не е бил собственик на процесния имот, тъй като се е разпоредил със същия.

На основание §. 1, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационни услуги потребители на водоснабдителни и канализационни услуги са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят водоснабдителните и канализационни услуги. Следователно, по силата на закона въззивникът, като собственик на процесния имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, се явява потребител на водоснабдителните и канализационни услуги, предоставяни в посочения имот, като дължи заплащане на цената им.

Следва да се установи, дали ищецът е изпълнил задължението си да достави реално на ответника водоснабдителни и канализационни услуги за процесния период с цена, възлизаща на претендираната стойност.

Пред първата инстанция е прието заключение на комплексна съдебно-

техническа и съдебно-счетоводна експертиза. Съгласно заключението по експертизата, количествата изразходвана вода са определени въз основа на показания на два броя водомери, като през периода са правени три пъти самоотчети, както и шест пъти отчети на проверител. Съгласно справка на „С.В.“ АД, представена на вещите лице, но не и по делото, потребеното и отчетено количество на водоснабдителна услуга е 642 куб.м., като цената на същата е в размер на 1490,94 лв. Незаплатената стойност за периода е в размер на 1462,31 лв.

По делото не са ангажирани никакви други доказателства, от които да се установява при условията на пълно и главно доказване какъв е размерът на реално предоставената на ответника водоснабдителни и канализационни услуги за процесния период. Настоящата съдебна инстанция счита, че от заключението на приетата по делото експертиза не се установява факта на реално предоставяне на водоснабдителна услуга, доколкото същата е изработена само по данни на ищеца - „С.В.“ АД, без по делото да са представени самите документи, изготвени във връзка с отчитането на изразходваната вода в имота. Ето защо, експертизата няма доказателствена стойност във връзка с установяване на факта на реална доставка на водоснабдителна услуги в процесния имот.

Следователно, искът за главница и обусловеният от него иск за мораторна лихва са неоснователни.

Във връзка с изложеното съдът счита, че обжалваното решение следва да бъде отменено и исковите да бъдат отхвърлени.

По разноските:

При този изход на спора в полза на въззивника следва да се присъди сумата в размер на 54,24 лв. – разноски за държавна такса във въззивното производство.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗА следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 449,09 лв. за въззивното производство в полза на адв. Н. И. И., адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство в размер на 334,37 лв. в полза на адв. М.Л. Л., както и адвокатско възнаграждение за заповедното производство в размер на 50 лв. в полза на адв. К.И.Б.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 13086/25.07.2023 г. по гр.д. № 35871/2022 г. по описа на СРС, 159 състав, с което са уважени предявените от „С.В.“ АД срещу В. С. Д. искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422,

ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за установяване дължимостта на сумите, както следва: 1462,31 лв., представляваща задължения за предоставени ВиК услуги за имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, отчитан с клиентски № ***** , договорна сметка № ***** , за периода от 28.08.2019 г. до 26.12.2021 г.; 28,63 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 28.09.2019 г. до 26.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК пред СРС, по което е образувано ч.гр.д. № 15255/2022 г. на СРС) до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, с която В. С. Д. е осъдена да заплати в полза на „С.В.“ АД сумата в размер на 908,49 лв., представляваща разноси в исковото и в заповедното производство, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „С.В.“ АД, ЕИК ***** срещу В. С. Д., ЕГН ***** , искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за установяване дължимостта на сумите, както следва: 1462,31 лв., представляваща задължения за предоставени ВиК услуги за имот, намиращ се в гр. София, ж.к. „*****“, отчитан с клиентски № ***** , договорна сметка № ***** , за периода от 28.08.2019 г. до 26.12.2021 г.; 28,63 лв., представляваща законна лихва за забава за периода от 28.09.2019 г. до 26.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.03.2022 г. (датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК пред СРС, по което е образувано ч.гр.д. № 15255/2022 г. на СРС) до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „С.В.“ АД да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, както следва: в полза на адв. Н. И. И. сумата в размер на 449,09 лв. – адвокатско възнаграждение във въззивното производство; в полза на адв. М.Л. Л. сумата в размер на 334,37 лв. – адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство; в полза на адв. К.И.Б. сумата в размер на 50 лв. – адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____